

ЄВАНГЕЛІЙСЬКА ПРАВДА

№ 47. 2013 рік

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛІЙСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

*Я та дім мій будемо
служити Господеві.*

(Іс. Нав. 24:15)

ТЕМА НОМЕРУ: СІМ'Я ТА ХРИСТІЯНСЬКЕ ВИХОВАННЯ

Якою має бути християнська сім'я? Чи знаєте ви, як правильно виховувати ваших дітей у християнському дусі? Чи потрібно нам прививати їм любов до Господа змалку, чи, можливо, вони самі, коли виростуть, нехай вибирають? Чи достатньо часу ви приділяєте для виховання ваших дітей? Що нам, батькам, потрібно робити, щоб наші діти були вірні Господу?

Таких болючих запитань є багато і якщо ми, як батьки, переживаємо за своїх дітей, за їхнє майбутнє – нам потрібно шукати відповіді за ці запитання. Нажаль, буде не легко. Діти – це радість, але інколи бувають моменти, коли не знаєш, радіти тобі чи плакати. Тим не менше, Бог поклав на батьків величезну відповідальність за своїх дітей і наше

завдання прикласти всі зусилля, аби виховати їх у любові до Господа. Тим більше, що при ви давали у церкві обіцянку це зробити. Чи не так?

В цьому номері газети йтиметься про створення Богом сім'ї, про наших дітей, чи є вони святими. Також йтиметься про слова Ісуса, коли Його ученики перешкоджали принести до Ісуса дітей. Будемо міркувати також над декількома прикладами християнського виховання, а також прочитаєте інтерв'ю з директором християнської школи. Давайте разом досліджувати ці всі питання та шукати те, що Господь хоче від нас. Нехай Господь дасть нам мудрості у цьому.

Від редакції

Походження сім'ї

Історія людського роду починається зі шлюбу.

Створивши на початку небо й землю, Бог звершив шестиденну працю з підготовки Свого творіння до того, щоб воно стало оселею людства, оскільки Бог створив землю не для того, щоб вона залишалась порожньою. Він сформував її так, щоб вона могла бути заселеною людьми (Іс. 45:18). Отже, Бог створив людину у відповідності зі Своім образом та подобою. Він створив людей одразу ж різностатевими, як чоловіка, так і жінку, створивши їх, благословив та віддав усю землю їм у володіння.

Перша людина була створена як чоловік, і хоч його було поміщено в саду й щедро забезпечено усім необхідним для життя, проте, він відчував себе самотнім. Тому Бог промовив, що недобре, коли людина є самотньою. Одразу ж при створенні, Бог вклав у душу чоловіка жагу любити когось, хто був би подібний до Нього. Таким чином, жінка є відповіддю на питання, яке лине із серця чоловіка та з його вуст. Вона є відповіддю на його молитви, подарунком від Бога, Який так рясно та з любов'ю обдарував його. І хоча жінка була бажаною для чоловіка, вона була створена не ним, а Богом. Жінка, так само, як і чоловік, є особливим Божим створінням, що несе в собі Його образ та подобу. Навіть коли апостол Павло у 1 Кор.11:7 називає чоловіка образом та славою Бога, а жінку – славою чоловіка, він цим аж ніяк не заперечує того, що жінка є створінням за образом та подобою Божою. Це тому, що він обговорює тут не чоловіка та жінку як людських істот у цілому, а лише шлюбні відносини, в межах яких вони взаємодіють. У шлюбному житті та в родині саме чоловік є голова, який в своєму поведженні та славі випромінює славу Бога, а жінка має покликання до послуху чоловікові, для того, щоб відобразити його славу. Але це жодним чином не суперечить істині про те, що сама жінка, як людина, несе в собі образ та подобу Бога в повній мірі, так само, як і чоловік.

Історія творіння у книзі Буття ясно це показує у тому плані, що вони обоє, як написано, створені за Божим образом (Бут. 1:27). Не лише один із них, а обоє, і не окремо одне від одного, а чоловік і жінка разом, у

спільних стосунках, де кожен із них створений у свій спосіб, і кожний в особливій мірі створений за Божим образом, разом відображаючи Божу подобу. З цієї причини Господь порівнює Себе не лише з батьком, який співчуває своїм дітям (Пс. 103:13), але й з матір'ю, яка не може забути своє немовля (Іс. 49:15). Він карає як батько (Євр. 12:6), але втішує подібно матері (Іс.66:13), а також заміщує Собой втрату обох батьків (Пс. 27:10).

Кожен має свою стать, природу та положення, проте, навіть якщо жінка не була створена чоловіком, вона все-таки була створена із чоловіка. Адам був створений першим, а Єва – згодом. Жінка була створена не для того, щоб бути самодостатньою, і не для того, щоб бути незалежною від чоловіка та від його посередництва; вона не є єдиним початком та головою роду людського, але вона сама була сформована із чоловіка, з його плоті та крові. В абсолютному розумінні, вона є даром від Бога, найвеличнішим даром, який Бог міг дати чоловікові, що був створений за Його образом, даром, який чоловік повинен прийняти та берегти, як даний від власної Божої руки.

Бог є Творцем людини, і в той самий час - Засновником статі та статевих відмінностей. Ця відмінність не є результатом гріха, вона існувала від початку, вона заснована від створіння, та є об'явленням Господньої волі та суверенності, а також Його мудрості, святості та милості. Таким чином, ніхто не повинен перекичувати або ж зневажати ці статеві відмінності, як

в межах своєї власної ідентичності, так і в іншій особі. Так-бо звелів Господь і затвердив у природі. Це було тоді, це є й зараз, на це є воля Бога, Йому належить суверенний задум статі: чоловік та жінка мають дякувати Богу не лише за свою людську сутність, але й за свою відмінність за статтю та за природою. Разом у спільному єднанні вони несуть божественний образ. Сам Бог є Творцем подвійності у єдності.

Однак, якщо це є заклик до носія образу Божого, а саме: наповнювати землю, оволодівати нею, та користуватися владою на землі, то одна окрема особа, навіть якщо вона і людина, і Божа подоба, не є здатною здійснити цей заклик. Для цього чоловік потребував помічника – жінку, яка б не була вищою за статусом, щоб керувати ним, і не була б нижчою, будучи лише засобом для задоволення, але таку, яка стоїть з ним пліч-о-пліч, знаходиться на його боці, та завжди підтримує його.

Сумісна праця у єдиному Богом даному завданні.

Бог створив двох з одного, для того, щоб потім поєднати двох в одне – одну душу й одне тіло. Такий спосіб єднання можливий лише між двома. Від самого початку шлюб був та залишається, за означенням своєї сутності, двостатевим, фактичним зв'язком поміж одним чоловіком та однією жінкою, і, як наслідок, завітом тривалістю у житті, який не руйнується владою людини. Отже, що Бог поєднав разом, нехай людина не розлучає (Матв.19:6,8). Чоловік відокремлюється від своїх батьків, залишає батька і матір та пристає до своєї дружини, проте своєї дружини він ніколи не залишає!

Як за силою, так і за проявами, любов до батьків поступається любові до дружини. Це кохання сильніше за смерть. Жоден з проявів любові не уподібнюється до любові Божої настільки ж близько, як цей, та не досягає такої ж височини.

Отже, в цій єдності у любові Бог обдарував подружжя Своім особливим благословенням. Він є Творець чоловіка та жінки, Засновник шлюбу, та Той, Хто освячує подружнє життя.

Кожна народжена дитина є плодом єднання, і так само є плодом Божого благословення...

Святі діти

Чоловік бо невіруючий
освячується в дружині, а
дружина невіруюча
освячується в чоловікові. А
інакше нечисті були б ваші
діти, тепер же святі.
(1Кор.7:14)

Як ви думаєте, чи є ваші діти святі? Більшість може сказати про своїх дітей, що вони справді є святими (коли сплять). Немов ангелики. Але коли прокидаються, починають таке витворяти, що мало хто може назвати свою дитину святою. Звичайно, всі батьки дивуються, де їхня дитина навчилася вередувати, обманювати, бути непослушною та робити шкоду. Від малих дітей треба не відходити ні на метр, бо такої біди можуть натворити! І поки ви будете «прибирати» одну біду, яку натворила ваша «свята» дитина, не встигнете обернутися, як буде друга біда. *І після цього, напевно, ніхто не скаже, що його діти святі.*

Про яку ж святість писав апостол Павло? Невже в його час були такі скромні та слухняні діти? Насправді, нам дуже добре треба розуміти саме слово «святий». Це у нашому розумінні воно носить відтінок безгрішності, ніби людина є досконалою, але в оригіналі це слово означає

«відокремлений, відділений» від загального для Бога. Це слово дуже часто використовувалось у посланнях апостолів, де вони зверталися до членів церкви, як до святих в Ісусі Христі, але не завжди поведження цих людей було ідеальне та безгрішне.

Що тоді означає - «святі діти»? (І найбільш актуальне питання: де їх взяти? :) Святими Бог називає таких, які певним чином відокремлені та відділені від цього світу для Господа.

Чи всі діти є святими для Господа? На жаль, ні. В нашому тексті ми можемо бачити певне розмежування: святі та нечисті. Це серйозне розмежування і думаю, ніхто не хотів би, щоб його дітей Бог вважав нечистими. Правда ж? У нашій країні заведено хрестити всіх дітей підряд і майже всі батьки стараються виконати таку традицію, навіть не задумуючись над значенням цього обряду. Більшість думають, що саме через такий обряд наші діти стають християнами, належать до Церкви Божої, і, значить, є Божим народом, святими. Ніби все гарно, але мушу розчарувати тих, хто так думає. Не обряд хрещення робить людину християнином та святим. Прочитайте вдома увесь той розділ, і ви ніде не знайдете, що коли людина виконала

якийсь традиційний обряд, значить вона стала особливою для Бога. Не традиційні обряди роблять наших дітей особливими та святими для Бога.

Що саме робить наших дітей особливими для Бога? Що є важливе для Господа? Яким чином діти стають святими? Тільки через віру хоча б одного з батьків. Якщо навіть один з батьків має справжню віру в Ісуса Христа (не просто формально називає себе християнином), тоді і дитину таких батьків Бог також відокремлює для Себе та дає Свої обітниці для спасіння.

У Біблії написано про один випадок, коли Апостол Павло був у домі сторожа в'язниці. Той сторож бачив чудо Боже зі звільненням апостола і після певної розмови, запитав Павла: **«Що треба робити мені, щоб спастися?»** Тоді Павло дає йому досить цікаву відповідь: **«Віруй в Господа Ісуса, і будеш спасений ти сам та твій дім»**. Багато людей ламають собі голову над

тим, чому апостол говорить про спасіння не лише цього сторожа, але й усього його дому? Якось ще можна зрозуміти віру того сторожа, результатом якого було хрещення, але невже вся сім'я того сторожа, після проповіді Павла, також прийняла Спасителя і захотіла охреститися? Напевно, там були також і діти. Невже вони також відразу повірили, бо, як написано, і вони були охрещені? Невже апостоли помилилися

або вчинили не правильно?

Апостол Павло розумів, що та віра, яка поселилася в серці сторожа є запорукою того, що цей чоловік обов'язково поділиться нею зі своїми домашніми. У часи Старого Заповіту маленьких дітей також приймали до народу Божого, бо розуміли, що хоч ці діти нічого ще не знають про Бога, але їхні батьки обов'язково виховують їх у любові до Бога, бо вони самі люблять Господа. **Так само зробив і апостол Павло, так само чинимо і ми сьогодні, коли приймаємо до народу Божого**

маленьку дитинку, батьки якої є віруючі, бо розуміємо, що батьки можуть виховати цю дитину у любові до Господа, можуть передати своїм дітям ту любов до Господа, яка живе у їхньому серці. Саме хрещення не може спасти ні дорослого, ні дитину, але спасаємось через віру в нашого Спасителя Ісуса. Проте, коли ми кажемо, що віруємо в Ісуса Христа, як нашого Спасителя, тоді ми також повинні ділитися цією вірою з нашими дітьми, щоб спаслися не тільки ми, але і увесь наш дім. Просто не може людина бути віруючою і мовчати про свою віру, не ділитися нею зі своїми дітьми, не розповідати їм про того Ісуса, Який дарує спасіння.

Саме тому у нашому тексті написано, що діти хоча б одного з віруючих батьків є святими, певним

чином відділеними від цього гріховного світу, і на них також поширюються ті обітниці Божі про спасіння, які Бог дав для батьків. Через батьків маленьким дітям, які ще нічого не розуміють, які ще нічого не знають, Бог обіцяє Свої благословення, опіку та порятунок. Обітниця Господня про життя вічне поширюється не тільки на батьків, але й на їхніх дітей. Бог вписав у Свій заповіт не тільки імена батьків, але й імена дітей.

Проте, це не означає, що діти автоматично стають віруючими, або автоматично будуть в Царстві Божому. Діти є святі, відокремлені, але коли вони виростуть, і коли їхні батьки розкажуть їм всі ті речі про Господа та Його обіцянки, тоді діти самі мають дати відповідь, або вони приймають ті обітниці Господні, той Заповіт Божий, або не приймають його. Або вони приймають Ісуса і Його прощення гріхів та спасіння, або не приймають Його. Саме тому у Реформатських церквах є конфірмація, тобто підтвердження та прийняття тих Божих обіниць, які людина приймає. Не достатньо бути хрещеним у дитинстві. Кожен з нас, думаю, також був хрещений, але Бог і від нас, і від наших дітей очікує підтвердження тих Божих обіниць та привселюдне визнання Його, як нашого Господа і Спасителя.

Отже, думаю, що ми всі розуміємо, що святими, або відокремленими для Господа, є ті діти, у яких хоча б один з батьків є віруючою дитиною Божою. *Якось у школі вчитель атеїст всім намагався довести, що Бога не існує, а, отже, немає у що вірити. В кінці уроку просить всіх учнів підняти руку, хто ще вважає себе віруючим. Піднімає руку один хлопець. Вчитель його питає: «Ти все ще віруючий? - Так, я віруючий, - відповідає той. - А чому ти віруючий? - Тому, що мої батьки віруючі. - А якби твої батьки були ідіотами, хто би ти тоді був? - не може заспокоїтися вчитель. - Тоді я був би атеїстом, так як ви» - відповідає учень.*

Гарний приклад, і на основі цього хочу вам показати, як Бог відноситься до дітей, у яких батьки невіруючі, або формально віруючі. У нашому тексті написано, що такі діти в очах Бога є

нечисті. Мені здається, тут варто задуматися батькам, адже саме на них лежить велика відповідальність за своїх дітей. Бо якщо жоден з батьків не належить Господу, якщо жоден з них не визнає Ісуса за Свого Господа та Спасителя, тоді не тільки вони позбавлені Божих

благословень, але й їхні діти також. Багато хто з батьків думає, що найголовніше дати дітям освіту, фінансове забезпечення і тому подібне, але дуже мало батьків турбуються про духовне виховання своїх дітей, про те, щоб вони пізнали той єдиний шлях, який веде до спасіння. Чи не так було і з вашими батьками? Часто батьки мало того, що самі не ходять до церкви, не

вчать дітей істин Божих, так ще й не дозволяють своїм дітям відвідувати церкву. Хто виросте тоді з таких дітей? Чи будуть вони святими? Слово Боже говорить, що такі діти вже є нечистими.

Чи можуть такі діти спастися? Можливо. Але хто їм розповість про любов Божу? Хто своїм життєвим прикладом виховає у них з дитинства любов до Бога і любов до ближнього? Який приклад вони будуть

бачити у своїй сім'ї? Хто навчить любити, жертвувати, прощати? Якщо цього діти не навчаться змалку, то тоді коли вони виростуть, дуже важко буде переіменити їхнє серце.

Брати і сестри, **який урок для кожного з нас є в цих словах Господніх?** Для того, щоб наші діти були святі, ми самі, в першу чергу, маємо бути святі. Ми самі маємо вірувати та приймати Ісуса, як нашого Господа

та Спасителя. Ми самі маємо належати Богу та слідувати за Ним. І лише маючи віру в нашому серці, ми зможемо ділитися нею з нашими дітками, та все робити, аби і вони були спасенні та разом з нами були у Царстві Божому. Нехай нам у цьому допоможе Господь.

Мурза В.В.

Пастор УЄРЦ

М.Свялява

Якою була б церква, якщо б всі трудилися, як ми...

Наші гіму – гіму Божі

«... бо таких Царство Боже!» Марка 10:14

Дуже багато часу в нас, як батьків, забирають наші діти: вони займають центральне, вельми важливе місце у нашому щоденному житті. Ми зав'язуємо їхні шнурки, витираємо їхні сльози, сидимо з ними за столом, читаємо їм оповідання. Ми відправляємо їх до школи, лагодимо їхній порваний одяг, допомагаємо їм із домашніми завданнями, слухаємо їхні розповіді, бажаємо їм доброї ночі. Ми навчаємо їх боротися за свої права, радіємо з ними, коли вони сповідують свою віру, хапаємося за серце, коли вони роблять свої перші кроки на роботі, заспокоюємо їхні розбиті серця після невдалих романтичних стосунків. І коли вони одружуються, складнощі залишаються (вже на іншому рівні), і весь цей цікавий процес починається і з наступним поколінням. Діти забирають дуже багато нашого часу.

У цій статті я хочу продемонструвати, що діти, які довірені нам під нашу опіку, є спадкоємцями Божого царства; Бог проголошував цих дітей Своїми у Своєму завіті благодаті, так що усі Його обітниці в Ісусі Христі є для них чинними. Ця царська причетність означає, що кожен з наших дітей є надзвичайно важливим для Бога. Ця причетність в свою чергу впливає, а то й навіть «диктує», як нам ставитися до наших нащадків.

Місце дії – Ізраїль

Випадок, що стався у Палестині багато років тому, добре нам відомий, тому нам легко уявити його в своїх думках. Ісус дуже зайнятий – зайнятий, як завжди, навчанням народу (див. Мр. 10:1), виконуючи саме те, для чого Він прийшов. У час найбільшої зайнятості чимала кількість батьків наближається до Нього разом із своєю малечею. Їхнім наміром було, щоб Ісус доторкнувся до їхніх дітей (в. 13). Чи не торкався Ісус у попередні дні або тижні багатьох хворих, і чи не зцілював Він їх? Чи не бажав тоді кожен, щоб Ісус доторкнувся до їхнього новонародженого, немовляти, до їхнього сина або доньки? Проблем виховання є безліч, а отримати дотик від цього видатного Рабина – що могло бути кращим для дитини?

Але учні кажуть: «Ні». В той час як батьки прагнуть дістатися Ісуса, дванадцяттеро своєю мудрістю перекривають їм шлях. Чи вважали вони, що Ісус настільки зайнятий, що не потрібно дошкуляти Йому малими дітьми? Якою б не була причина, батьки могли повертатися додому із своєю малечею, не отримавши бажаного дотику.

Ісус бачить, що відбувається. У нашому перекладі сказано, що «побачивши це, Ісус був дуже незадоволений». Цей переклад дуже м'який. Слово, що використано для описання реакції Ісуса, в усьому Писанні застосовується для описання люті. Ісус був розгніваний на Своїх учнів, Він був незадоволений їхньою поведінкою. Він недвозначно сказав їм: «Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм». Потім Ісус садить дітей до Себе на коліна, одного за одним, і благословляє кожного, покладаючи на них Свої руки. Ми розуміємо: батьки пішли додому задоволеними, в той час як учні могли загоювати свої рани.

Питання, що повстає перед нами, є таким: чому Ісус був настільки розгніваний поведінкою учнів? Чи не робили дванадцяттеро якнайкраще, щоб допомогти своєму Вчителю? Хіба ж навчання народу не є більш важливим завданням, аніж доторкнутися до немовлят? Чи немає у їхньому бажанні Ісусового дотику чогось містичного, якогось марновірства?

Ісус пояснює, чому Він був розгніваний. Ось Він каже: «бо таких Царство Боже!». Ось чому Він був розгніваний на учнів: «бо таких Царство Боже!», а учням слід було б про це знати.

Діти як приклад?

Що мається на увазі під цим реченням? Деякі коментатори кажуть, що Ісус посилається тут на дитячу невинність та простоту. Тобто Ісус, як говорять ці коментатори, навчає Своїх учнів, що лише ті, хто подібні до дітей, можуть увійти у Царство Небесне. Ті ж, хто бажає своїми зусиллями увійти у Царство Небесне, не зможуть туди потрапити, як і ті, хто сприймає його неохоче. Потрібно бути подібним до дітей, з порожніми руками, готовими приймати безкоштовні запрошення – чи не такими і є діти?! Далі, вірш 15 так і потрібно розуміти: «Хто не прийме Царство Бога із невинністю, готовністю та вірою дітей, той не може увійти в нього». Отже, учням слід допустити дітей до Ісуса, тому що ставлення дітей до прийняття є добрим прикладом для дорослих.

Це є дійсно правдою, що жодна людина не отримає спасіння, якщо вона має намір його заслужити. Нам потрібно стати з порожніми руками перед Божим тронem й бути готовими просто прийняти. Але чи саме в цьому полягає вчення цього уривку? Я так не вважаю з наступних причин:

Чи виправдовує цей урок Його «велике незадоволення», Його вибух гніву на адресу учнів за їхню поведінку? Я не можу цього побачити.

Говорячи ще конкретніше: під «малими дітьми», згаданими у цьому уривку, маються на увазі діти у будь-якому віці від немовлят до, скажімо, років

дванадцяти. Такі малі діти, незважаючи на вік, не є зовсім невинними та довірливими. У Пс. 50 Давид каже, що він «народжений у беззаконні, й у гріху мати [його] зачала» його (вірш 5). У Пс. 57 рід людський описаний як такий, що «з утроби ще матерньої заблудилися неправдомовці» (вірш 3). Вчення про людську зіпсованість стосується не лише для дорослих: кожна дитина від самого свого зачаття є злою, зіпсованою, абсолютно позбавленою невинності та святості. Наш досвід підказує нам те саме. Навіть малі діти є себелюбні, з великим «его». Немовля отримує всю увагу від матері і бажає її цілковитої уваги; коли виникає конкуренція у домі з появою ще однієї дитини, старші діти можуть не приймати свого молодшого брата або сестру: «Малий, іди геть!». Ми вважаємо це милим, але в дійсності то є доказом явного егоїзму та гріховності.

Бути подібними до дітей, для того щоб прийняти Царство Боже? Ні, шановний читачу, Писання не представляє дитину невинною істотою в якості прикладу. Форма хрещення дітей добре це висловлює: «Ми та наші діти є зачатими та народженими у гріху і тому за природою ми є дітьми гніву, так що ми не можемо увійти у Царство Боже до тих пір, поки не станемо народженими згори».

Далі, нам потрібно уважно читати, про що говорить уривок. Він не говорить, що Царство Бога належить дорослим, що подібні до дітей. Ісус говорить, що Царство Боже є [для] «таких» самих дітей. Тобто самі діти є володарями цього Царства: воно є їхнє. Це й є метою Ісуса, коли Він звертається до дванадцятьох учнів, що стоять навколо Нього (і батьки дітей можуть все це чути!): Ісус говорить учням, що усі ці справжні діти, що стоять навколо разом із своїми батьками, володіють Царством Божим, воно є їхнім. Хоча й грішні, хоча й зачаті та народжені у гріху та потерпають від усякого роду страждань, навіть аж до засудження, ці малі діти навколо є володарями Царства Божого. Це є очевидне значення слів, використаних Ісусом.

Мій висновок: з цього уривка ми бачимо, що ціль Ісуса не в тому, щоб учні розуміли подібність до дітей як приклад, який дорослі мають наслідувати, щоб увійти в Царство Небесне. Натомість, метою Ісуса було вказати на те, що саме ці діти, що стоять тут і там разом із своїми матерями, є спадкоємцями Царства Божого. Їхня причетність була настільки для Нього очевидною, що Він розлютився на Своїх учнів, тому що вони не брали до уваги цю дійсність.

Звідки Ісус знав про це?

«Бо таких Царство Боже», – сказав Ісус до учнів. Звідки Ісус це взяв? Чому Ісус міг так категорично стверджувати про цих дітей, що «їхнє» є Царство Боже?

Як виявляється, Ісус просто прийняв за чисту правду те, що Господь відкрив у Старому Заповіті про дітей в Ізраїлі. Увага: Ісус не говорить, що всі діти є володарями Божого Царства. Він говорить про ту особливу групу, яка приведена до Нього, щоб отримати Його дотик. Це були діти Ізраїлю, тобто особи, які завдяки походженню отримали від Бога місце в Його вічному завіті благодаті.

Неправда те, що Бог має слабкість до дітей як таких. Під час потопу загинув увесь людський рід, окрім восьми дорослих у ковчегу. Весь людський рід, що об'єднував літніх та сильних, включав у себе також і щойно народжених немовлят та дітей, що тільки-но вчилися ходити. Народу Ізраїлю було заповідано, коли

вони входили в Землю Обітовану, вбивати усіх мешканців – не лише літніх та сильних, але також і щойно народжених немовлят та дітей, що тільки-но вчилися ходити (див. Повт. 7:2, 20:17). Не є правдою те, що «Ісус любить усіх маленьких дітей на світі».

Завіт

Хоча дійсно, правдою є те, що Ісус любить віруючих, які довіряють Йому, і любить також родини, дітей віруючих. Під час потопу суверенний Бог був задоволений тим, що врятувався не лише віруючий Ной, але також і його сім'я, у тому числі жінка, сини та невістки (Бут. 6:17). Ця любов до сім'ї «віруючих та їхніх дітей» закріплена Богом в обіцянці, яку він дав Аврааму в Бут. 17: «Я встановлю Мій завіт між Мною і тобою та твоїми нащадками після тебе в їхніх поколіннях, оскільки завіт є вічний, що буду Богом для тебе та твоїх нащадків після тебе» (в. 7).

Діти віруючих об'явлені Богом як Його особлива власність. У Божому завіті з Авраамом Бог обіцяв, що Він буде Богом Авраама, і в контексті Божого об'явлення в завіті ця обіцянка означає ніщо інше, як те, що Бог укладає певну угоду між Собою та Авраамом, за якою Він буде Богом Авраама назавжди, що Бог дбатиме про Авраама, прощатиме його гріхи, буде примирювати його із Собою, і що Бог буде завжди його другом. Однак, ця чудова обіцянка була дана не тільки одній людині – Аврааму; вона мала ту ж силу й для дітей Авраама! І хоча тоді ще у Авраама не було власних дітей, Бог вже пообіцяв, що будь-яка дитина, яка одного дня народиться цьому чоловіку, стане володарем Царства Небесного, і Бог буде його Богом. Бог дарує зв'язок вічної благодаті Аврааму та його дітям!

Звільняючи народ із єгипетського рабства, Бог звільнив не лише дорослих або побожних: Бог, у вірності до обітниці, яку Він дав отцю Аврааму, вивів із неволі Свій народ, однаково як старших, так і молодших. Коли Бог укладав Свій завіт з Ізраїлем на горі Синай, Він робив особливе нагадування про дітей Ізраїлю: «Я, – каже Господь, – є Бог ревнивий, що оглядаю беззаконня батьків на синах, на третіх і на четвертих поколіннях тих, хто ненавидить Мене, і чиню милість тисячам поколінь тих, хто любить Мене, і хто держиться Моїх заповідей» (Вих. 20:5-6).

Такою є обітниця: у незліченних поколіннях вірних Бог благословлятиме дітей.

Отже, коли пророк Ісаї мав провіщати про прийдешнього Месію, він зробив це так: «Він пастиме отару Свою як пастух, Він збере ягнята на Свої руки, Він носить їх на Своїх грудях, і ніжно провадить тих, хто із малими» (Іс. 40:11).

Малюки, ягнята, є такими цінними для Бога, що Месія «носитиме їх на грудях Своїх». Ці малюки, згідно з Божим суверенним рішенням, є спадкоємцями Божої обітниці життя та благодаті, прощення та милосердя навіки. Так оповідав Старий Заповіт.

Чи повинні в такому разі учні відсилати геть малюків, яких приносять до Ісуса? Тому стає зрозумілим, чому Ісус був розлючений зухвальством дванадцятьох. Хіба ж вони не читали Писань? Хіба ж вони не знали із самого Слова Божого, що Бог думає про Своїх дітей завіту? В Біблії цілком ясно сказано: таких є Царство Боже! І що ж, відправити їх геть? Відмовити їм у доступі до Спасителя світу? Ні, тисячу

разів НІ! Боже об'явлення зроблено надзвичайно ясно, що ті малюки, яких Бог у мудрості Своїй довірив віруючим батькам, є цінними, дуже цінними для Бога. Бог послав Свого єдинородного Сина в світ не тільки для тих, що вже змужніли, для дорослих, які вже можуть міркувати; Бог послав Свого єдинородного Сина в світ й для спасіння малюків. Їхнє є Царство Небесне! Цієї істини навчав Старий Заповіт, і тому над нею учні будуть працювати, будуть її приймати та їй вірити. І тому, пустіть дітей прийти до Ісуса! «...бо таких Царство Боже!».

Новий Заповіт не відрізняється

Те, що Новий Заповіт має справу з тими самими принципами, є очевидним із багатьох уривків новозавітних текстів. У День П'ятидесятниці Петро звернувся до великого натовпу людей, які нещодавно розіп'яли Ісуса та викрикували, що Його кров «нехай буде на нас та на наших дітях» (Мт. 27:25). Ось що Петро сказав натовпу: «Покайтеся, і нехай кожен з вас буде охрещений в ім'я Ісуса Христа для прощення гріхів; і ви приймете дар Святого Духа» (Дії 2:38).

А чому Петро був таким впевненим в тому, що цей натовп грішників може бути прощеним, може прийняти Святого Духа? Тому що, як каже Петро: «Бо для вас ця обітниця». Яка обітниця? Та сама, що записана в книзі Буття, розділ 17, що Бог буде Богом для віруючих. Але, додає він, ця обітниця не лише для дорослих, вона дана також «і для ваших дітей, і для всіх, що далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш» (Дії 2:39). Ось що записано в Буття, 17: «І Я складу заповіта Свого поміж Мною та поміж тобою, і поміж твоїм потомством по тобі на їхні покоління на вічний заповіт, що буду Я Богом для тебе й для нащадків твоїх по тобі» (в. 7).

Петро бере принцип Старого Заповіту і використовує його у диспенсації Нового Заповіту: Божий завіт укладений з віруючими та з їхнім потомством.

Через те, що принцип Буття, 17 є дійсним у новозавітній час, апостол Павло говорить до святих у Коринті, що діти віруючих батьків «є святі» (1 Кор. 7:14). І коли тюремний охоронець у Филипах після землетрусу запитав апостолів, що він має робити, Павло відповів йому так: «Віруй в Господа Ісуса Христа, і будеш спасений, ти і твої сімейні» (Дії 16:31).

Знову, коли Корнелію було сказано ангелом послати за Петром, його було запевнено, що Петро буде говорити слова, «якими ти і всі твої сімейні спасенні будуть» (Дії 11:14). Лідія повірила

проповіді апостола Павла, і в результаті «охристілася вона й її дім» (Дії 16:14). Раз у раз Писання Нового Заповіту підтверджує принцип Старого Заповіту: діти віруючих, незалежно від віку, є цінними для Бога й об'явлені Богом як ті, що належать Йому.

Відповідно до цього одкровення Божого в Писанні, родоначальники Дортського Синоду зробили наступне визнання: «Ми повинні

приймати рішення щодо волі Божої на підставі Його Слова, яке декларує, що діти віруючих є святими, але не за природою, а внаслідок завіту благодаті, в який вони включені із їхніми батьками. Отже, батькам, що бояться Бога, не слід мати сумнівів щодо обрання та спасіння їхніх дітей, яких Бог покликав із цього життя немовлятами» (Канони Дортського Синоду, розд. 1, арт. 17, п. 539).

Тут важливі є слова Ісуса: «... бо таких Царство Боже». Кожна дитина, що зачата в лоні віруючої людини, є дитям Божим! Ні викидень, ні фізична вада, ні своєчасне народження, ні хвороба не можуть змінити цієї дійсності: «... бо таких Царство Боже».

Отже, неправда те, що нашим дітям потрібно зробити визнання віри, перед тим як можна буде сказати, що вони належать Христу, перед тим як можна буде сказати, що вони є володарями Царства Божого. Це Царство вже належить їм, тому що так сказав Бог.

Звичайно ж, тих малюків потрібно навчити, Хто є їхній Бог і Отець. Але неправда те, що вони в дійсності ще не належать Богові, або належать Богові у меншому значенні, до того дня, поки вони насправді самі увірують в Господа та сповідають свою віру. Із слів Дня Господнього 27-го: «Немовлята так само, як і дорослі, належать до Божого завіту».

Висновки

Ісус був розгніваний на Своїх учнів, коли вони не змогли зрозуміти та застосувати простого та очевидного вчення Святого Письма. Давайте ж ми із свого боку будемо цінувати ту славу ідентичність, яку Бог у Своему милосерді дарував нашим дітям! І на цій підставі давайте ставитися до них як до дітей Божих.

Плід, що в утробі, немовля у колисці, дитина у дитячому манежі, школяр, підліток – усі наші діти, «незалежно від отриманих здібностей», є дітьми Божими за завітом. Словами Ісуса: «бо таких Царство Боже» для них об'цяні усі Божі багатства. Якими ж багатими, якими надзвичайно багатими є ці малюки!

То ж нам, батькам, дозволено говорити їм про це! Я не можу уявити більш славного завдання!

Християнське виховання дітей

У Еллі був важкий вечір. Одного разу вона вже була покарана за те, що дала ляпаса одному з синів пастора, і тепер вона знову зробила це. На цей раз ляпаса отримав її брат. Мама дівчинки була засмучена. Сердита і присоромлена Еллі сиділа в своїй кімнаті, понуро чекаючи покарання.

Коли мама підійшла, щоб поговорити з дочкою, Еллі закричала: «Я не заслуговую спілкування зі своїми друзями!»

Що б ви на це сказали?

Майже всі батьки на цій планеті проводили бесіду з дитиною про те, що ні на кого не можна піднімати руку. Для віруючих батьків питання полягає не в тому, чи слід карати за таку поведінку, а в тому, який спосіб покарання Письмо пропонує в цьому випадку. Точніше, питання має звучати так: "Чим моє виховання відрізняється від моїх сусідів, що живуть на цій же вулиці?"

В одному з двох прямих наказів про виховання, які знаходяться в Новому Заповіті, Павло пише: «А ви, батьки, не дратуйте своїх дітей, а виховуйте їх у послухові й навчанні Господнім!» (Еф. 6:4).

Цілі книги були написані на підставі цього вірша про те, як батькам не дратувати своїх дітей, і в чому полягає покарання і наставляння. Але у всіх своїх дослідженнях цього вірша ми, можливо, пропустили найважливіші слова - «навчання Господнє». Ця фраза вразила ранніх читачів Павла, бо Ефеські батьки виховували своїх дітей, спираючись на вчення грецьких філософів про покарання та настанови. Павло говорить нам, батькам - християнам, що нам слід виховувати дітей у вченні та настанові Господній. Як же це слід розуміти?

Перш за все, виховання «Господнє» пов'язане з благодаттю. Завдяки тому, що «спасіння у Господа!» (Йона 2:10) ми знаємо, що самі ми не здатні змінити серця наших дітей або змусити їх повірити. Тому, замість того, щоб надмірно опікати своїх дітей, маніпулювати ними, турбуватися про них і наполягати на своєму, мами і тата християни можуть просто покласти на Божу благодать, радіти зі своїми дітьми, не намагаючись робити те, що може зробити тільки Дух Божий.

Християнське виховання передбачає щирість. Як християни ми знаємо, що ми грішники. Коли мова йде про праведність перед Богом, ми нікого в ній не перевершуємо, в тому числі і наших дітей. Ми ніколи не повинні дивуватися: "Чому моя дитина так вчинила?" Нам відома відповідь: він або вона є дітьми грішників. Вчення Господнє говорить, що нам не слід воювати зі своїми дітьми, а, навпаки, разом з ними нам треба боротися з гріхом. Ми не повинні боротися зі своїми дітьми, але разом з дітьми ми повинні боротися з гріхом і невір'ям.

Батьки християни знають, як діє Божий закон у житті їхніх дітей. Божий закон змушує їх відчувати потребу у Христі,

він вчить віруючих дітей, як відповідати на благодать, яку вони отримали, і робить їх щиро вдячними за неї Ісусу. Але закон не робить їх кращими. Насправді, закон не може зробити їх хорошими, і ми повинні припинити очікувати від нього цього. Тільки праведність Христа може заслужити благословенну оцінку: "Ти хороший".

Якщо наше виховання дійсно є християнським, вказує на Божє Слово і підпорядковується йому, тоді нам слід молитися. Ми потребуємо молитви, тому що нам потрібна допомога в тому,

щоб з'єднати Євангеліє з повсякденним життям наших дітей. Ніхто з нас не досяг у цьому досконалості.

Батькам християнам слід уникати моралізаторства і маніпуляцій, говорити треба тільки про кров і праведність Ісуса. Ми повинні піднести дітям Євангеліє милостиво, але непохитно, так, щоб вони зрозуміли, що Бог благий. Він саме такий, яким Себе являє. Любіть їх, вчіть їх, розповідайте їм про Ісуса.

Тепер давайте повернемося до нашого епізоду. Еллі заявила: «Я не заслуговую спілкування зі своїми друзями». Як би Євангеліє перетворило відповідь її мами?

Хоча в той момент мама не думала про Євангеліє і не хотіла карати дочку, позбавивши її спілкування з друзями, не збиралася вона і говорити з дочкою про Ісуса, але Господь використовував слова Еллі, щоб пом'якшити її серце.

«Ти права, Еллі. Ти не заслужила спілкування зі своїми друзями. Я теж. Я була злою і не знала, що з цим робити. Я теж не заслужила подарунка від Бога. Але Бог такий добрий, Він дає нам те, що ми не заслужили. Він дає нам Свою милість. Ти знаєш, що таке милість, любя?» Еллі заперечливо похитала головою. Ні, вона не знала, що таке милість.

«Милість - це коли Бог проявляє до тебе Свою доброту навіть тоді, коли ти заслуговуєш покарання. А благодать - це коли Бог обдаровує добром, яке ти ніколи б не заслужила, навіть якби була дуже гарною. Бог може вилити на нас Свою благодать, тому що Його Син ніколи нікого не вдарив. Він може обдарувати нас Своєю милістю, бо Його Син постраждав замість нас. Ісус зробив можливим для тебе і для мене випробувати Божу милість замість покарання. Хіба Він не чудовий?»

«Ти змушуєш мене плакати», - прошепотіла Еллі крізь сльози.

«Так, Божя милість змушує мене плакати теж - відповіла її мама. - Давай разом помолимося, щоб Господь допоміг нам обом пам'ятати благодать, яку Він вилив на нас сьогодні ввечері»

Після повчання і молитви Еллі обняла свою маму і сказала: «Мамочко, тепер я знаю, що Бог дійсно любить мене».

Християнське виховання - це не новий метод. Це проповідь Євангелія, яку ви знаєте.

«ПОЧАТОК МУДРОСТІ»: ВІЧНІ ЦІННОСТІ ДЛЯ ОСОБИСТОСТІ

*Інтерв'ю з засновником
приватної Харківської
християнської школи «Початок
Мудрості» -
Вяловим Олександром.*

**- Олександр, розкажіть, як
усе починалося.**

- Усе почалося 14 років тому. Була придбана будівля для молитовного будинку. Така купівля була б неможливою без спонсорської допомоги, і однією з умов спонсорів було відкриття у цьому будинку, поряд з церквою, християнської школи. Раніше тут знаходився дитячий садок, і було вирішено продовжити історичну спадкоємність. Тоді-то і закипіла робота. Я був одним з небагатьох викладачів серед членів церкви, і єдиним вчителем чоловіком. І тому, коли вирішувалося питання, хто очолить школу, вибір припав на мене. Я був тоді ще дуже молодий, мені було 25 років, я всього лише 3 роки пропрацював вчителем і не мав ні найменшого поняття, як відкриваються нові школи, і тим більше, як ними керувати. Але незважаючи на це, я все ж став наймолодшим директором у Харкові. У перший рік у нас було 11 учнів, і ми працювали як філія іншого навчального закладу, не маючи власної ліцензії. Було багато складнощів з оформленням документів, нам відмовляли у видачі ліцензії (через те, що в цьому ж будинку збирається церква) виникали сумніви у серйозності проекту через вік засновника (тобто мене). Через це, протягом першого року ми працювали як філія іншої приватної школи, а вже наступного року, після декількох місяців організаційних і нервових напружень, отримали ліцензію як школа «Початок мудрості».

- Ми говорили про створення християнської школи. Давайте тепер торкнемося питання, чим вона є по суті. Чим принципово відрізняється Ваша школа від звичайних державних або приватних шкіл?

- Щоб правильно відповісти на це питання, потрібно

відразу визначити основне завдання, що стоїть перед школою взагалі. Школа - це навчально-виховний заклад. І завдання цієї установи - виховувати особистість, закладаючи основи світогляду, прищеплюючи вічні цінності, відповідаючи на життєво важливі питання. Відмінна риса християнської школи - панують у ній християнські моральні цінності: любов до Бога і до людей, відповідальність, повага батьків, доброта ... Список можна продовжити. Крім того, ми практикуємо щоденну молитву і читання Біблії. Але проходить це в позаурочний час, виключно на добровільних засадах і з письмового дозволу батьків. У викладацький склад ми хотіли б набирати людей, які поділяють наші погляди на світ і нашу віру. Проте в реальності знайти викладача-християнина - важко, згідного працювати за нашу зарплату - ще складніше, а такого, який не піде у декрет - взагалі неможливо. Тому в нашому педагогічному колективі є люди невоцерковлені, але, в будь-якому випадку, це зрілі, відповідальні і знаючі свою роботу викладачі, які дотримуються політики керівництва в питаннях виховання. Що стосується християн, то у нас працюють люди з різних деномінацій, основою віровчення є Апостольський символ віри, а розбіжності з приводу другорядних питань правила школи наказують залишати за її територією.

- Хто вчиться у Вашій школі? Це діти тільки з віруючих сімей, чи людей, далеких від церкви, теж приваблює можливість навчатися у Вас?

- У першу чергу наші завдання як школи близькі для батьків, які виховують дітей у християнському дусі. Але не тільки. Ми відкриті для всіх, діти з віруючих сімей становлять 50 % -60 % від усієї кількості наших учнів. Я люблю повторювати, що обіцяю не робити з ваших дітей християн, але не можу обіцяти, що вони ними у нас не стануть. Ми не проводимо розмежування на «своїх» і «чужих»: і навчання, і ставлення у нас до всіх однакове. У нашій школі високі стандарти навчання, хороша матеріально-технічна база, в класі навчається не більше 15 осіб. Це безперечні плюси для всіх.

- У сучасних школах гостро стоїть проблема з дисципліною. Діти рано дорослішають, не визнають авторитет дорослих. Чи стикаєтеся Ви з такими

- Чого людям не варто очікувати від навчання в християнській школі? Які найпоширеніші омани існують у цій сфері?

- Це своєрідна деміфологізація. Ми вже згадували про те, що християнська школа не є гарантією майбутньої усвідомленої віри дитини. Школа не знімає з батьків особистої відповідальності за виховання дитини. Кожен повинен виконувати свою роль, призначену йому Творцем. Не варто очікувати і райських умов у шкільному колективі, оскільки їх немає ні в сім'ї, ні в церкві, і на речі потрібно дивитися реально. Ще існує думка, що християнська школа неодмінно повинна бути благодійною. Людей дивують існуючі ціни за навчання. Нас навіть звинувачують у перетворенні школи для християн в школу для багатих. Але хто знає про те, що робота школи обходиться більш, ніж у мільйон гривень за рік? І від держави жодної допомоги ми не отримуємо. Само собою, це фінансовий тягар ми розділяємо з батьками

учнів. Так, у нас є і системи знижок, і ми готові входити в положення нужденних, але якщо ви хочете у нас навчатися, будьте готові оплачувати навчання.

- Ваш проект єдиний на Україні або є аналоги ?

- У загальній масі приватних шкіл нашої країни близько 10% християнських.

- І на закінчення побажання від Олександра В'ялова.

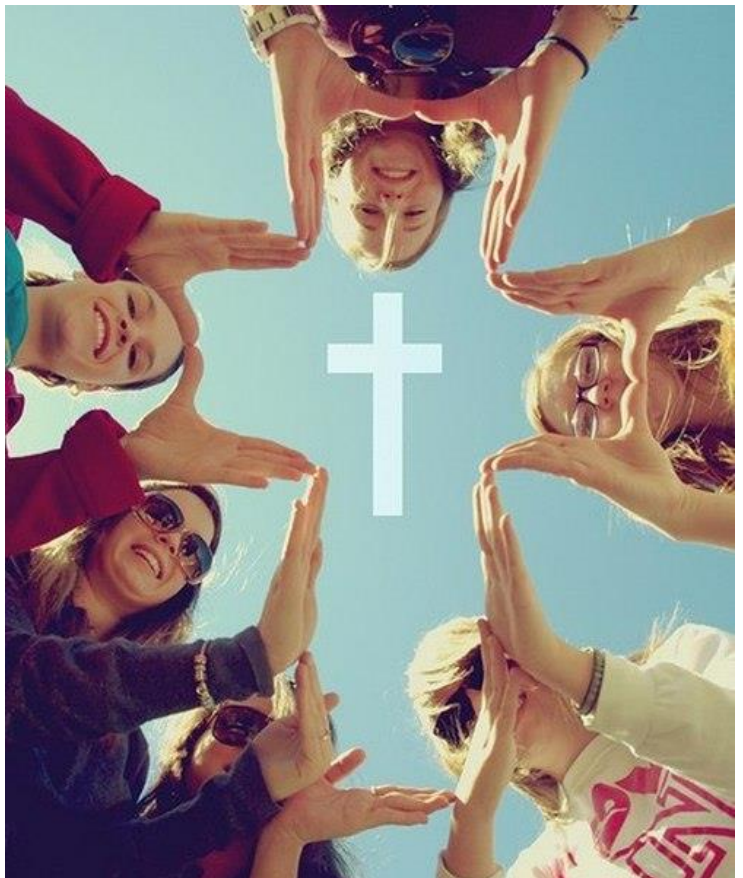
- Це буде побажання викладача. Яку б освіту ви вже не отримали, ніколи не переставайте вчитися. Прагніть більшого, розвивайтеся, будьте прикладом для підростаючих поколінь. Пам'ятайте, що діти вчать, дивлячись на ваше життя, а не слухаючи ваші слова. Нехай у них перед очима завжди буде гідний приклад.

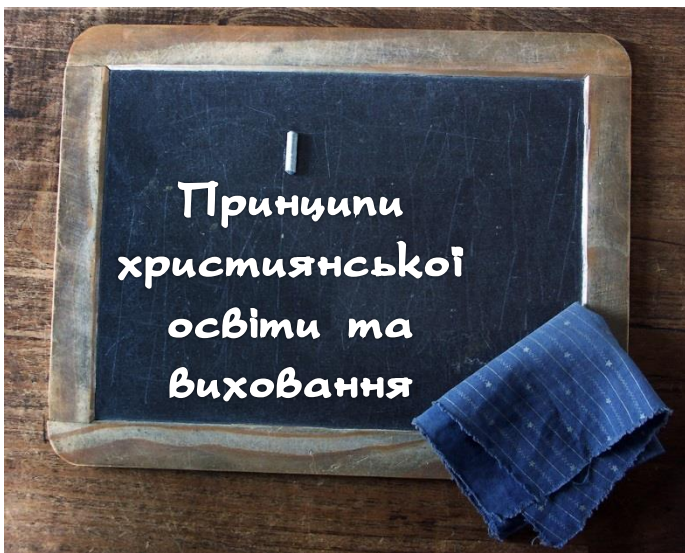
проблемами, і як з ними справляється?

- Стикаємося, як і всі. Від руйнівної дії гріха не застраховані ні сім'я, ні церква, ні, тим більше, школа. Біблія навчає нас практичної дисципліни, її застосовують у церквах, вона ж може бути корисною і в житті школи. Цим питанням займається директор і його заступники, класні керівники та викладачі. Але всі гострі питання вирішуються разом з дітьми, відносини будуються на довірі, що не виключає контролю і дисципліни. Наприклад, побилися хлопчики, ми обов'язково обговорюємо ситуацію в спокійній обстановці, задаючись простими питаннями: «що трапилося» «чому» і «як краще було б вчинити в цій ситуації»? Діти самі повинні аналізувати свої вчинки, самі робити висновки, а не отримувати готові директиви від дорослих, погоджуючись з ними лише для вигляду. У поєднанні із загальними принципами, які тут прищеплюються дітям, це працює. Складнощі виникають, як і скрізь, але в порівнянні з більшістю державних шкіл позаштатних ситуацій не так багато. Більшість дітей отримують належне виховання в сім'ях. Викладачам простіше контролювати ситуацію у класі, враховуючи невелику кількість учнів. Плюс до цього, працює вплив особистого прикладу співробітників. Коли діти бачать втілення цінностей, а не одне лише їх декларування, процес змін полегшується.

- Чи завжди принципи, які сповідує християнство, збігаються з програмою Міністерства освіти? Чого навчають дітей на уроках біології, історії?

- Тут немає ніякої проблеми. Наприклад, ми викладаємо теорію еволюції. Але викладаємо її саме як теорію. Паралельно діти дізнаються про інші погляди, порівнюють докази, які приводяться на захист тих чи інших позицій, роблять свої висновки. Міністерство освіти вимагає, щоб діти знали той обсяг матеріалу, який написаний в підручниках, наші діти його знають. Але ніяка держава не має права вимагати виключної віри в ту чи іншу теорію. Ці ж принципи працюють і у викладанні історії та географії. Ми вчимо дітей правильно оцінювати і розуміти ту інформацію, яку вони отримують.

В даній статті ми звернемо увагу на відповідальність поколінь в питаннях виховання. Це болюча тема. Стосунки між батьками та дітьми, на жаль, супроводжуються непорозуміннями. Всі хотіли б знати, який підхід є ефективним. Що може розв'язати проблему батьків і дітей?

В Україні питання виховання молодого покоління приділяється неадияка увага в останні роки. Перша хвиля свободи і демократії, або так званий "період романтизму" після розпаду Радянського Союзу минув. Всі зрозуміли, що не звертати уваги на виховання – це не ознака демократії. Вседозволеність – не орієнтир для суспільства, яке хоче формувати морально стійку українську людину. Ось тому і задумалися освітяни сьогодні над тим, якими мають бути шкільні чи університетські програми. Чого потрібно уникнути вже зараз, щоб не нарікати через 10 років. Питання лежить в моральній та духовній площині формування молодшої людини як особи. Ми всі пересвідчилися в тому, що вища освіта не вирішує глобальних проблем внутрішнього світу людини. Отримані знання не гарантують духовності, людяності.

Яким же має бути світогляд виховання сучасного покоління? Це питання, на яке сьогодні потрібно давати відповідь. В Україні досить достойних освітян, які можуть висловити слушні ідеї з цього приводу. Даваймо подивимося на це з іншої точки зору. За якими критеріями ми маємо визначати правильність принципів виховання і на якому фундаменті це має ґрунтуватися?

1 Одним із визначальних постулатів є питання ідеології. Атеїзм – це ідеологія. Комуністична ідея – це також відома нам ідейна школа. Секулярне суспільство – це результат ідеології. Християнство – це теж ідеологія.

Яку з них обрати для формування поколінь в нашої країні? Просте і водночас важке питання. Але саме воно визначає якою буде Україна через декілька років. Але якщо ми християнська країна, тоді закономірно – панівною має стати християнська мораль як напрямок. Зрозуміло, що християнська країна ґрунтується на християнських цінностях. А це означає, що основою виховання людини в Україні має стати вчення Ісуса Христа.

Цей процес не повинен залежати від пріоритетності якоїсь однієї чи кількох християнських конфесій чи деномінацій, але здебільшого від основ біблійного християнства, яке і об'єднує всі напрямки Церкви Ісуса Христа.

Якщо цей постулат взяти за основу, то ця молода генерація буде знати основи християнства значно краще ніж їх батьки. І розцінювати Церкву не як відгомін вчорашнього дня, але Божу інституцію сьогодні.

2 На мій погляд, другий принцип християнської освіти – це духовна готовність педагога.

Щоб виховувати морально здорове покоління, потрібні духовно здорові люди. Послухайте, як цей принцип відображено в Біблії: *"Що ми чули і пізнали, і що розповідали батьки наші нам, того не сховаємо від їхніх синів, будемо розповідати про славу Господню аж до покоління останнього, і про силу Його та про чуда Його, які Він учинив!"* (Пс.78) Це відповідальність старшого покоління перед молодими. Як чудово, коли батько передає синові те, що знає від Бога. А як би було добре, коли б вчителька в школі розповідала учням про те, як Бог діє в її особистому житті.

На жаль, в наш час ще не можна сказати, що старше покоління завжди може розказати молодим про діла Божі. Інколи навіть навпаки, сини говорять батькам про віру в Бога. Згадую, як одного разу хлопець зайшов до церкви. Потім почав приходити ще, і ще. Через певний час він подивився цим дома. Дізнавшись про серйозність його намірів відвідувати церкву, мати сказала: *"Краще б ти наркоманом став"*... Ось вам і виховання.

Не дивно, що це відбувається в наші дні. Не багато часу сплило, коли навчальні заклади були місцем викорінення всього святого. Віра в Бога була не в пошані. За партами сиділи сьогоднішні батьки і зазубрювали: *"Релігія – опіум для народу"*. Маємо результат – духовний вакуум під впливом атеїстичної пропаганди протягом семи десятиліть.

3 Третій принцип християнської освіти та виховання зводиться до наступного: *"розкажіть їм правду і вони самі обернуть, що їм робити"*.

"Що є правда?" – це основне питання для молодих людей. Коли молодь чує її, то рано чи пізно вони починають діяти відповідно до неї. Мета дорослих – донести правду, щоб пізнало наступне покоління. Послухайте, як про це говорить Святе Писання: *"щоб знало про це (тобто про Бога) покоління майбутнє, сини, що народжені будуть, устануть і будуть розповідати своїм дітям"*.

Попереднє покоління має передавати наступному не просто свій досвід, погляди чи традиції. Виховання включає в себе більше, ніж просто вивчення окремих предметів в школі, воно не зводиться до простого захисту диплому у вишій школі. Це насамперед передача вічних, духовних цінностей, які не можуть бути заглушені навіть в шалений бік технічного прогресу. Подивіться, який чудовий результат передбачає Бог. Продовжуємо читати 78 псалом: *"і положать на Бога надію свою, і не забудуть діл Божих, Його ж заповіді дережитимуть"*. Чи можна передбачити кращий результат виховання? Це найважливіше, що можуть мати хлопці та дівчата вже у 18 – 20 років.

З цього приводу мудрий Соломон говорив: *"Привчай юнака до дороги його, і він, як постаріється, не уступиться з неї"* Пр. 22:6

Освіта – занадто важлива річ, щоб її ігнорувати. Але виховання – це ще важливіше питання. Правильно світоглядно поставлене виховання виправить учорашні промахи старших і дасть очікуваний результат: *"і не стануть вони, немов їхні батьки, поколінням непокірливим та дунтівничим, поколінням, що серця свого не поставило міцно, і що дух його Богу невірний"* – переконує нас Слово Боже.

Хотілося б, щоб в нашому суспільстві сповідувалися насправді християнські принципи. Серйозний початок для цього – система освіти на підвалинах християнства.

Вірю, що наші студенти не тільки здатні мати голову повну знань, але і серце відроджене до духовного життя. Хай допоможе нам Бог.

Валерій Антонюк
(Журнал «Посланець правди»)

Чотири хвилини на виховання дитини

Чи задумувались ви над тим, скільки часу ви проводите зі своїми дітьми? За результатами дослідження британського статистичного бюро (ONS), батьки, які працюють, проводять зі своїми дітьми у середньому 19 хвилин на день.

За даними українських соціологів, середньостатистичний український батько приділяє дитині чотири хвилини на день. 32 відсотки татусів допомагають робити уроки, лише 10 відсотків доглядають хворих дітей.

У тому, що їхнє дитинство було щасливіше, ніж дитинство сучасного підростаючого покоління, впевнені 55 відсотків росіян. Про це йдеться в дослідженні, опублікованому на superjob.ru. Основні аргументи росіян, які переконані в нещасливому дитинстві сучасних дітей, можна розділити на кілька груп: у сучасних дітей на першому місці матеріальні, а не духовні цінності; ситуація у країні не дає впевненості в майбутньому підростаючого покоління; завантажені роботою батьки приділяють своїм дітям вкрай мало уваги.

Основна роль батьків якраз і полягає у вихованні дітей. І мама, і тато мають однаково приділяти дитині увагу, навіть якщо вони постійно зайняті на роботі. Інакше дитина перестане їм довіряти. Якщо в неї будуть певні проблеми, в першу чергу вона побіжить до того, з ким проводить найбільше часу.

Дитину обов'язково потрібно розпитати про проведений день. Не треба забувати і про себе розповісти. У сім'ї важливим є також спільне проведення часу. Якщо не буде батьківського спілкування і контролю, дитина вільний час буде проводити біля телевізора чи комп'ютера. А це негативно впливає на дитячу психіку.

ОТЖЕ, ДОРОГІ БАТЬКИ, ЗНАХОДЬТЕ ЧАС ДЛЯ СВОЇХ ДІТЕЙ! Господь, який подарував вам їх, бажає, щоб ви мудро використали цей час для виховання їх у пізнанні Його істин.

Дітям, в свою чергу, хотілось би дати хорошу настанову, записану в книзі Приповістей Соломонових 1:8-9 "Послухай, мій сину, напучення батька свого, і не відкидай науки матері своєї, — вони бо хороший вінок для твоєї голови, і прикраса на шию твою".

Наталія Корназевич

**ПРИВЕДІТЬ ДІТЕЙ ДО
ГОСПОДА!**

22-23 Листопада

КОНФЕРЕНЦІЯ

СКІЛЬКИ КОШТУЄ?
100 гривень - одна людина.
150 гривень - пара.

ВАЖЛИВА ІНФОРМАЦІЯ!!!
Якщо ви зареєструєтесь до 10 листопада, ви сплачуєте 80 гривень за одну людину, і 120 гривень за пару.
Можливе покриття витрат на подорож.

ЯК ЗАРЕЄСТРУВАТИСЯ?
Ви можете зателефонувати до Йоки Харріван (до 16 листопада), або надіслати листа на електронну скриньку.
Будь ласка, повідомте, як ви плануєте дістатися до місця призначення.

Телефон - 0664445840
Електронна адреса - jokeoljive@gmail.com

БОНУС!!!
Учасники конференції отримають безкоштовно чудові матеріали, які стосуються викладання вчення Святого Письма згідно Гейдельберзького катехізису.

**КОНФЕРЕНЦІЯ
"ПРИВЕДІТЬ ДІТЕЙ
ДО ГОСПОДА!"**

Як саме нам потрібно розповідати нашим дітям про Бога?

Що чують наші діти у світських школах?

Чи піклується наша церква про дітей?

На конференції "Приведіть дітей до Господа!" ми розглянемо трикутник християнського навчання дітей:
- Навчання наших дітей у родині.
- Навчання наших дітей у школі.
- Навчання наших дітей у церкві.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО ДОПОВІДАЧА

Головний доповідач на конференції - Ян Боллемаат з Нідерландів.
Ян Боллемаат - досвідчений та кваліфікований педагог, який дотримується реформатського погляду стосовно навчання та виховання дітей у контексті Божого завіту.

Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш Господь один!
І любіи Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю!
І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоєму.
І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш.
прив'яжеш їх на ознаку на руку свою, і будуть вони пов'язкою між очима твоїми.
(Повт.6:4-9)

ЗАГАЛЬНА ІНФОРМАЦІЯ

ДЛЯ КОГО?
Для всіх, хто причетний до виховання дітей у родині (для батьків), у школі (для вчителів), у християнській громаді (для пасторів, пресвітерів, вчителів недільних шкіл).

КОЛИ?
22 листопада - початок о 18:00
23 листопада - завершення о 16:00

ДЕ?
Біля головного залізничного вокзалу міста Києва, учасників конференції буде чекати орендований автобус, який прямує до місця призначення.

Відправлення автобуса: о 17:00, з головного залізничного вокзалу міста Києва (Південна станція).

Реформатський погляд

<http://reformed.org.ua>

Використовуючи богословську спадщину

Технічний редактор: Мурза Вячеслав
Члени редколегії: Мурза В.В.,
Пилипенко В.В., Молнар Шандор
НАША АДРЕСА:
вул.Визволення 164/1, м.Свялява
Закарпатська область, Україна, 89300
Телефон: (03133) 73061 e-mail:
uerc@ukr.net

Попередні номери газети можна
знайти на сайті «В контакте» -
<http://vk.com/club59279909>